

Nu trebuie să privim bucuria ca pe un drog, care să ne facă să uităm de suferința lumii acesteia, nu trebuie să o căutăm ca pe o evadare. Nici măcar nu trebuie să o căutăm!

Adevărat fericiți nu știu că sunt fericiți, fiindcă își măsoară fericirea în fericirea celorlalți. Ei sunt ieșiți din sine și trăiesc prin celălalt. Fericirea vine singură. și vine ca un dar pentru cei care știu să-l caute pe celălalt și pe Dumnezeu. Toate aceste piscuri înălțătoare de

fericire, care apar fulgurant în timpul vieții, sunt niște trepte intermediare. Sunt o odihnă, o răsplată după fiecare treaptă urcată, după care nu avem voie să ne oprim. În umbra lor, însă, Hristos ne dăruiește o pace *"pe care nimeni nu o va lua de la noi"*. Ne dăruiește liniștea și bucuria aceea constantă, care ne descătușează și ne face liberi.

Sursa: www.ortodoxiatinerilor.ro, interviu de Dia Radu: www.formula.as

PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 23 septembrie** / 18:00 – Vecernia și Litia
- **Miercuri: 24 septembrie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Sfântul Cuvios Siluan Athonitul*
- **Vineri: 27 septembrie** / 18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 27 septembrie** / 18:00 – Vecernia
- **Duminică: 28 septembrie** / 08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie → *Sfântul Cuvios Hariton Mărturisitorul; Sfântul Proroc Baruh* → *Pescuirea minunată*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

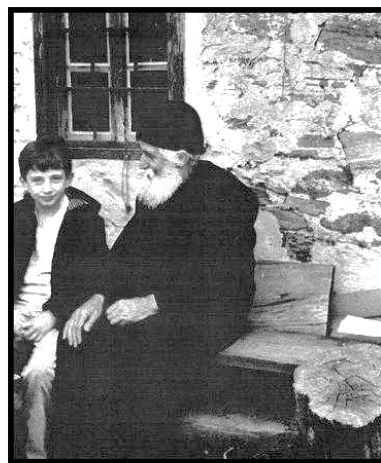
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”*
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)

♦ Nr. 86 / 21 septembrie 2014 ♦

PĂRINTELE PAISIE AGHIORITUL

CUM POTOLIM MÂNIA?

Gheronda, cum poate cineva să-și potolească mânia?

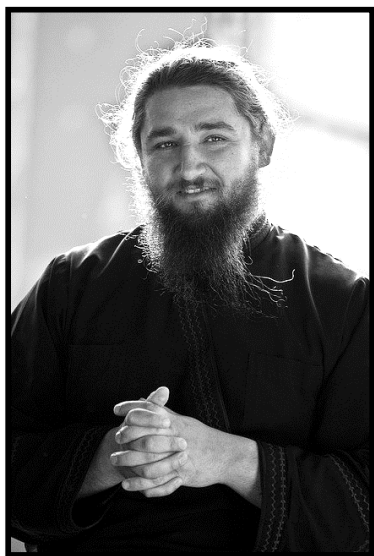
- Mânia o potolim cu smerenia și cu tăcerea. De ce spunem că șarpele este înțelept? Deși are o armă puternică, otrava, cu care poate să ne facă mult rău, totuși atunci când aude un zgomot cât de ușor, îndată pleacă; n-o înfruntă fățiș, ci se retrage din fața mâniei.

Tot astfel și tu, dacă cineva îți spune vreun cuvânt și te jignește, să nu-i răspunzi. Dacă taci, îl dezarmezi pe celălalt. Odată la Colibă, Dikas, motanul cel mare, a văzut o broscuță și s-a dus să o lovească, aceea însă nu s-a mișcat deloc. Atunci Dikas a lăsat-o și a plecat. Broscuța cu tăcerea și cu...

smerenia ei l-a biruit. Dacă s-ar fi mișcat puțin, Dikas ar fi sărit asupra ei și ar fi dat în ea ca într-o toabă.

Sursa: www.doxologia.ro

Cuviosul Paisie Aghioritul, *Cuvinte duhovnicești*, Vol. V Patimi și virtuți, Editura Evanghelistos, București, 2007

PR. PANTELIMON
DE LA OAȘA

SEFATURI DUHOVNICEȘTI

Unii oameni sunt dăruiați de încercări minore, iar alții, deși li se dau greutăți fără număr, trec prin viață cu fruntea sus. De ce

unii au tăria de a le înfrunța și alții nu? E oare aluatul din care am fost făcuți atât de diferit?

Ce le face unora viața foarte grea nu e faptul că viața e foarte grea în sine, ci faptul că ei nu sunt dispuși să vadă și partea luminoasă a greului din viață. De aceea este fundamental să găsești sensul fiecărei încercări sau suferințe de care te lovești. Dacă o umpli de sens, îți găsești puterea și seninătatea de a merge mai departe cu fruntea sus. Dacă nu-i găsești un sens, ea ajunge să te dărâme. Dacă n-ar fi întâmpinat de suferință, omul ar fi extraordinar de superficial. Abia încercările vieții îl fac să gândească mai profund. Cât timp îi merge bine din toate punctele de vedere, stagnează, trăiește la suprafața sa, nu trăiește cu toată ființa. Nu trebuie să ne fie frică de suferință. Hristos ne-a învățat să ne eliberăm de ea. A exorcizat-o în viața lui pământească, înfruntând frica de foamete, de nesomn, de durere, chiar și frica de moarte, care îi ține pe toți în robie. Și, când a ajuns deasupra fricii, a fost liber. Frica de încercările grele ale vieții ne inhibă și ne împiedică să fim mai mult decât suntem. Trebuie să avem curajul să gândim pentru noi o viață măreață. Trebuie să avem curajul să visăm și să ne visăm mai presus de fricile și neputințele noastre.

Părinte, trăiți într-un loc care e raiul pe pământ. La oraș, însă, depresia și alienarea par mai acasă ca niciodată...

Lumea adevărată e cea pe care a făcut-o Dumnezeu, nu cea artificială, pe care a creat-o omul. Călugării, se spune, sunt retrași din lume. Nouă ne place să spunem că suntem retrași în lume, în timp ce orășenii sunt retrași din lume. Ce fericire să simți ritmurile naturii, să simți primăvara pământul reavăn, fărâmișos, să vezi cum plesnesc mugurii! La oraș, în spatele atâtor interfețe de comunicare, s-a pierdut frumusețea vieții, acea frumusețe ritualică din comportament, din gesturi și din cuvinte, prin care îl cinsteai pe cel de lângă tine. A fost înlocuită de mult tupeu și de multă îndrăzneală. Țăranul știa să încarce totul de frumusețe și de sens, până și hainele pe care le îmbrăca. Fiecare cusătură avea o semnificație. și unealta îi era înfrumusețată. Iar dacă se ducea pe câmp, cânta, să-și facă munca mai plăcută. Azi, omul nici de munca lui nu se mai bucură, fiindcă pentru el e doar mijloc de a strânge bani. Munca nu-i mai aduce bucurie, nu mai e mijloc de devenire spirituală. Utilitarismul acesta, atât de pregnant la oraș, a făcut să se piardă

dimensiunea spirituală a vieții. S-a pierdut misterul din creație, din relație, nu mai vedem taina celuilalt, îl privim doar din perspectiva eficienței și a exploatării. Ne exploatăm unii pe alții și suntem gata să-l exploatăm și pe Dumnezeu.

Ce am putea face să depășim toate aceste neajunsuri, să ne vindecăm sufletește?

Fiecare din noi se poate ridica deasupra vieții, dacă încarcă de sens tot ceea ce face, dacă prin tot ceea ce face se apropie de Dumnezeu. Nu doar prin rugăciune sau prin mersul la biserică te sfințești, ci prin fiecare faptă sau gest. De la felul în care stai, până la felul în care muncești, de la felul în care faci ceva de mâncare, până la felul în care plantezi o floare, de la felul în care vorbești cu un om până la felul în care te culci. Toate gesturile noastre cotidiene trebuie transfigurate printr-un fel aparte de a fi. Prin iubirea pe care o purtăm. Trebuie umplute de prezență, de sens, de mister, de frumusețe și de bucurie.

Se spune că bucuria adevărată e profundă și, cu toate astea, se dovedește trecătoare. De ce n-o putem fixa, de ce n-o putem opri în loc?